

[Finansministeren.]

stillet på, at når lovgivningen er ført til vejs ende, samler vi det i lovekændtgørelser; således at det bliver overskueligt og ikke blot til at finde ud af for advokater og revisorer, men også for andre, omend ikke for de vinkelskrivere, som hr. Ømann omtalte, og som jeg i øvrigt ikke ved hvem er i denne forbindelse.

Jeg vil sige til hr. Helge von Rosen, at jeg med interesse hørte hans bemærkninger, ikke mindst bemærkningen om slaget på Rheden. Det var nu så drastisk igen, når vi taler om dødsbøbeskatningen, så jeg vil hellere, hvis vi skal blive i krigshistorien, tale om det store billede fra Trefoldigheden. Jeg håber, det bliver dette billede, der kommer ud af mosaikken.

Grünbaum: Finansministeren har ret i, at der er tale om en skærpelse i forhold til retstilstanden, hvis man hermed mener den retstilstand, vi faktisk lever under. Men det er ikke nogen skærpelse i forhold til det lovforslag, der allerede er vedtaget her i folketinget om dødsbøbeskatningen. Det, der nu foreslås af de tre regeringspartier, er ganske afgjort en lempelse af den eksisterende lovgivning; det kan der ikke være tvivl om.

Hr. Helge von Rosen blev vred, det er sjældent at se, og jeg forstår det ikke rigtig, medmindre det var den dårlige samvittighed, der her kom frem. Hvis jeg var radikal, ville jeg også have en dårlig samvittighed, for det er jo et af de væsentlige punkter i de radikales skatteprogram, vi her beskæftiger os med. Der er utallige gange på møder rundt om i landet sagt fra radikal sige, at det, vi trænger til i dansk skattelovgivning, er at få skærpet skatten på arbejdsfri indkomster. Det har vi hørt mange gange. Men det, man gør her, er lige det modsatte: man er med til i højeste grad at lempe beskatningen af netop de arbejdsfri indkomster, som konstateres, i dette tilfælde ved dødsfald, hvor aktiver overgår til arvingerne.

Vi er enige i, at der kan være tilfælde, hvor en virksomhed, hvis den skulle følge det lovforslag, der er vedtaget her i folketinget, kunne blive stillet i en vanskelig situation, og det har vi erklæret os villige til at være med til at afhjælpe, men der er

ingen, der siger, at det skal være på den måde, som regeringen her har foreslået.

Det er nemlig ikke rigtigt, når hr. Helge von Rosen her hævder, at jeg ikke har bidraget til en løsning. Det gjorde jeg allerede ved første behandling, hvor jeg sagde, at efter vor opfattelse var en henstandsordning det rigtige. Det har vi da også brugt adskillig tid til at snakke om i udvalget, og jeg håber stadig væk, at vi i udvalget kan finde tid af en henstandsordning, som jeg tror vil være betydelig bedre og i øvrigt også mere konsekvent i retning af det, man vil med den dødsbøbeskatning, man har lavet. Dermed kunne man sige: ja, den er da i orden, men vi vil gerne være med til at give virksomhederne henstand, hvis de kommer i likviditetsvanskeligheder på grund af, at de skal følge den lov, der én gang er vedtaget her i folketinget.

Med hensyn til, at jeg ikke havde givet eksempler på den skærpelse, der ligger i de lovforslag, vi her behandler, er det heller ikke rigtigt. Det, jeg sagde, var jo, at man under dække af, at der var praktiske hensyn at tage, i virkeligheden gik et skridt videre. Det er det samme, som hr. Ømann har været inde på, og det kan vel ikke bestrides.

Helge von Rosen: Hr. Ømann havde blandt sine bemærkninger den, at han ikke kunne se den nødvendige sammenhæng mellem dødsbøskatteprocenten og selskabskatteprocenten. Det kan jeg, for det er en vigtig forudsætning for at undgå en for vidtgående forvridning derved, at folk, før de dør, skal føle sig nødsaget til at sætte sig selv på aktier, ligesom amerikanske skuespillere og forfattere efter sigende gør. Det ville være uheldigt, om vi kom derhen; men at vi meget let kan risikere det, går jeg ud fra hr. Ømann er klar over.

Jeg vil sige til hr. Grünbaum, at jeg skam ikke var vred, men det var ham, der begyndte. Lad det nu være. Jeg har altid været stærkt i tvivl om denne filosofi om de arbejdsfrie indtægter. Det lyder for let og for godt. Hvis man bare kunne nøjes med at slutte sig til talemåder af den art og kunne forsvare at nøjes med det, kunne vi hurtigt blive enige.

Hvad jeg synes dukker op i dette kompleks som det store problem, er, at vi vel er enige om — det tror jeg såmænd vi er